

Joan Miquel Oliver

Músic i escriptor

En paral·lel a la seva prolífica carrera musical –abans com a compositor i lletrista d'Antònia Font, últimament en solitari o formant part del Col·lectiu Eternity amb Sisa i Portet–, J.M. Oliver també és escriptor. Publica 'Setembre, octubre i novembre' (L'Altra)

“Em preocupa no poder realitzar totes les idees que tinc”

◆◆◆◆◆ Pere Antoni Pons

Després del poemari *Odissea trenta mil* (Leonard Muntaner, 2002), la novel·la *El misteri de l'amor* (Empúries, 2008) i l'obra de teatre *Un quilò d'invisible* (Empúries, 2013), Joan Miquel Oliver hi torna amb un llibre on recull “tres mesos d'apunts al natural”. Inclassificable i trepidant, *Setembre, octubre i novembre* és una biografia “frustrada” de l'escalador mallorquí Miquel Riera –inventor de la pràctica del psicobloc–, un dietari personal i una radiografia singular de la Mallorca i la Barcelona d'avui. Oliver col·labora al suplement *Play* de l'ARA i l'ARA Balears.

Quins tres mesos més intensos! Sempre vius així?

Escriure, ja sigui cançons o llibres, t'obliga a no estar tot sol. De tant en tant has d'aïllar-te per polir el que has fet, però mentre escrius has de viure. Qui llegeixi aquest llibre, sabrà com és la meua rutina professional. La meua vida ha estat bastant frenètica els darrers anys: avions, concerts...

No tens uns horaris regulars?

Cada dia que puc venc a l'estudi de deu a dues i de cinc a dos quarts de nou. Quan era més jove, potser sí que m'inspirava i escrivia una cançoneta. Quan et professionalitzes, has de sistematitzar la manera de fer feina i encarrilar els mecanismes de la creació. Si no, no et ret. I queda tant per fer! En acabar un llibre o un disc, pens en tots els llibres i discos que vull fer. Tindrè temps?

Et desficias?

Hi ha qui pensa que no convé cremar idees massa aviat per així tenir material assegurat per al futur i hi ha qui es preocupa per si no podrà realitzar totes les idees que té, que és el que a mi em passa.

Com presentaries el llibre?

Quan escric m'agrada improvisar: no em marco objectius concrets. És el dietari dels tres mesos que em vaig plantejar escriure la biografia de Miquel Riera. Com que no he acabat escrivint-la, és en part el manifest d'un fracàs.

Com s'ho va prendre ell quan va veure que no seria una biografia, tal com li havies dit?

CÈLIA ATSET

En Miquel és un tio superobert i sense prejudicis. Per tant, que el llibre no sigui una biografia a l'estil clàssic li va encantar. Encaixa al 100% amb la seva manera de ser. En Miquel és una bogeria i un descontrol. Amb ell, no saps mai què passarà. A més, el llibre té igualment molta informació sobre la seva vida. Si qualcú vol saber com és i què ha estat la seva vida, aquí ho trobarà.

Qui és en Miquel Riera?

És un home de 50 anys que, quan en tenia dotze, va descobrir l'escalada. I, sense proposar-s'ho, va inventar una pràctica esportiva dita psicobloc, que consisteix a escalar sense corda per un penya-segat. En el cas

“QUAN ESCRIC M'AGRADA IMPROVISAR: NO EM MARCO OBJECTIUS CONCRETS”

de caure, caus dins la mar. Després d'uns anys en què va quedar arraconat, el psicobloc es va posar de moda, gràcies a un documental del 2003 en què participava en Chris Sharma, el millor escalador del món. Des d'aleshores, en Miquel és reconegut internacionalment.

Reivindiques la inventiva dels mallorquins.

Hi ha la imatge que els mallorquins estem a l'expectativa de les oportunitats que ens puguin arribar. I no és així. Abans del turisme, el mallorquí era viatger i comerciant. Hi havia indústria, aquí. Per fer-nos combregar amb els desastres del turisme, el discurs oficial ens ha fet creure que,

abans del turisme, no érem res ni teníem res. Jo vaig néixer en una fàbrica de sabates, que venia bótes a l'exèrcit nord-americà! I sí: el psicobloc és un invent mallorquí, i s'ha acabat!

És un llibre escrit amb urgència?

Passaven tantes coses... La primera versió era molt imperfecta. Amb n'Eugènia [l'editora], el retallàrem, el reordenàrem... Jo l'havia escrit com qui va prenent apunts, i m'ho havia passat molt bé, però de vegades un llibre que és divertit d'escriure és avorrit de llegir i un llibre que és avorrit d'escriure és divertit de llegir.

Els fans d'Antònia Font hi trobaran informacions sucoses.

Hi explic les reaccions de quan anunciàrem que ens dissolíem. Tot es va fer molt més gros del que esperàvem. Al final, el grup era més de la gent que nostre. A Mallorca, la gent és molt respectuosa. Ningú et diu res i tu et penses que no et coneixen; en realitat tothom sap qui ets.

També parles de la polèmica educativa de les Balears amb el TIL.

No parlar-ne era prendre partit. El govern de Bauzá és anticatalà, i té un públic i el serveix atacant el català de Mallorca. Aquesta gent té unes idees, i usa els mitjans de comunicació i les escoles per divulgar-les. A la manifestació de 100.000 persones del setembre del 2013 en contra del TIL, hi havia immigrants, molts dels quals volen que els seus fills aprenguin català: el castellà ja el saben. Costa d'entendre per què els fa tanta nosa, el català... És com tenir fòbia a les balenes. O als pins.

En fas, d'escalada?

No. És un esport extrem. No és com el futbol o el ciclisme, que t'hi aficies una temporada i ja està. A més, les meves mans de guitarrista són àgils. Els palmells d'un escalador tenen tant de call com el taló del peu. No és pell, és cuiró.

Sí que has baixat un torrent, i amb pneumònia. Si el mànager ho sap...!

Si et dediques a la música, et passa de tot. Si tens fred dalt d'un escenari, no et pots queixar: el públic també en té, de fred! Jo he fet concerts amb febre, amb gastroenteritis... Si has de cantar i tocar, però, cantes i toques. ◆◆